

i Sygestuen paa Favsingholm. Og nu havde han tilmed faaet en ulykkelig Forelskelses hele Latterlighed at slæbe om med. Denne forkomne Ungdomskærlighed slog atter ud i hans Organisme som Giften fra et gammelt Saar. Mens Jytte sad derinde sammen med sin tyske Ven og aabenbart befandt sig rigtig som hjemme i Skyggeriget, sad han her og sukkede som den forsmaaede Ferdinand i en Operette. Det var Resultatet af den kloge Asmus' Trolddomskunster! Sin Ligskjorte havde han faaet ombyttet med en Narrekappe. Hvad var der vundet? ...

Inde i Salen var Negeren bleven afløst af nogle sortsmudsede Dansere, der skreg og sparkede omkring sig til Akkompagnement af Kastagnetter og Tamburiner. Mændene figurerede i Svømmebukser og aabenstaaende Skjorter, Damerne med et kort Silkeskørt over fede Ben i kødfarvet Trikot. Det kaldtes paa Programmet for neapolitansk Folkedans.

Jytte begyndte at blive ængstelig paa Grund af Torbens Forsvinden. Hun havde holdt Øje med ham, baade da han blev forestillet for Generalkonsulinden, og siden, da han stod og talte med Direktør Zaun. Hun havde overhovedet slet ikke hørt paa Hr. v. Auens mange Elskværdigheder og ikke engang gjort sig videre Umage for at skjule sin Aandsfraværenhed.

Hans Bortgang foruroligede hende især, fordi hun havde paa Følelsen, at den var en Demonstration. Selskabet mishagede ham vistnok. Navnlig dette Varietégøgl var ham sikkert imod. Hun sad netop og overvejede, om hun ikke skulde sige til Moderen, at han